

House of the Flying Daggers

Yönetmen: Yimou Zhang

Senaryo: Bin Wang, Yimou Zhang

Oyuncular: Ziyi Zhang (Xiao Mei), Takeshi Kaneshiro (Jin), Andy Lau (Leo)

2004 / Çin, Hong Kong /Çince /119'

Parlayan Hançerler (House of Flying Daggers, 2004), biz seyirciler daha *Kabraman (Hero, 2002)*'nin etkisinden kurtulamamışken önümüze sunulan bir diğer Zhang Yimou epiği. Bu filmde her ne kadar Tony Leung, Maggie Cheung gibi hafızamıza türlü başarılarla kazınmış dev isimler olmasa da, *Hero*'dan bir karakter gibi filme sızmış, pek çok gönülde taht kurmuş Zhang Ziyi'yi yine görüyoruz. *Hero*'daki Moon burada Mei'ye, imparatorluğa karşı olarak çalışan isyancı bir grubun (Uçan Hançerler) kör bir üyesine, dönüşüyor. Daha sonra aşk üçgenini tamamlayacak olan Jin ve Leo ise imparator için görev yapan askerler. Filmin başında birarada gördüğümüz bu üç karakterin yolları sonradan yeniden kesişir –belki de yolları hiç ayrılmamıştır.– Ancak bu noktada önemli olan tarafların belli olduğunu düşünmek yerine hatların kalın çizgilerle ayrılmadığı gerçeğidir.

Uçan Hançerler'in başına ulaşmak için Jin Mei'yi tutsaklıktan kurtarır gibi yapar, beraber yollara düşerler. Yolun başında taşıdıkları kılıcın kınıyla birbirlerine tutunan ikili, ilk savaşlarını sırt sırta verdikten sonra ellerini kenetleyerek yollarına devam ederler. Yine de bunun bir yol hikayesi olduğunu söylemek ise hiç doğru olmaz. Hikaye, bu filmde gerilere itilmiştir, sersemletici güzellikte manzaralara, öldürme odağından sapmış savaş sahnelerine yerini bırakmıştır. Bambuların üstündeki karşılaşma, severlerine dövüş sanatı filmlerinin bir diğer incisi *Kaplan ve Ejderha (Crouching Tiger, Hidden Dragon, 2000)*'yi eminim anımsatmıştır. Bir süre sonra, uçan hançerler evine yaklaştıkça, tamamen yeşile boğuluruz ama bu bize hiç rahatsızlık vermez; gerçek ve oyun, takip ve kaçış birbirinine o yeşilin içinde karışır. Uçan hançerler evindeki anaerkillik de bu arada bize göz kırpar. Mei ve Jin ilk kez karşılaştıklarında yaptıkları konuşma, filmin sonlarına doğru tekrarlanacaktır. Fakat bu kez Mei ve Jin'in bulunduğu yerler, onların konumları, sahip oldukları güç, rolleri ve en önemlisi de hisleri bambaşkadır. Kendisini bir kez daha Jin'e tanıtırken Mei'nin ismi aynı kalır ama anlamı farklılaşır. Aslında yeniden tanıştığımız sadece Mei olmaz; film çözülme noktasına yakınken gerçek karakterlerle yüz yüze geliriz.

Yönetmen, Mei'nin danslarıyla başlattığı anlatımındaki şiirselliği film boyunca türlü dövüş sahneleriyle besliyor ancak onların arasına estetik duygulara dokunan diğer sahneler koymaktan da kaçınmıyor. İşin içine yerinde kullanılmış etkileyici müzikler de girince, bir anda, izleyebileceğiniz en güzel çiçek toplama sahnesine şahit olduğunuzu fark etmeniz olası. Mei'nin su perilerini andıran bir şekilde küçücük bir gölette yıkandığı sahne de araya serpiştirilmiş görsel hazinelerden biri. Seyirci bu hazinelerden fazlasıyla bulmuş olmalı ki film 2004 Cannes Film Festivali'ndeki prömiyerinde yirmi dakika boyunca ayakta alkışlandı ve çeşitli festivallerden En İyi Yönetmen, En İyi Görüntü Yönetmeni, En İyi Yabancı Film gibi pek çok dalda ödülle döndü.

Her ne kadar söze *Hero* ile başlamış olsam da, ondan çok daha önce, Zhang Yimou görsel şöleni *Kırmızı Fenerler (Raise the Red Lantern, 1991)*'de fazlasıyla yaşatmıştır. O filme sızmış olan kırmızı, Kieslowski'nin kırmızısı kadar canlıdır, biraz ürperticidir de; ama içe dokunur ve belki de *House of Flying Daggers*'da o kırmızı yeşile dönmüştür.

Gülnehal Kavaklıoğlu

2 Temmuz Pazartesi 19:00